Napsal uživatel Mirek Valina
Pátek, 11 Leden 2013 00:23

Dneska můžeš mluvit vo štěstí, když se přimotáš k pravýmu, předem dohodnutýmu souboji. K souboji podobnýmu těm, v jakých se utkávali středověký rytíři. Teda vo štěstí –
No, jistý kouzlo v tom je...
Kráčíme po zmrtvělý ulici a pod nohama nám do napjatýho ticha šustí spadaný listí, zvířený autem, který tu nedávno chvatně projelo. Vesnice nás jenj mlčky sleduje úzkostným pohledem svých oken. Zavřených oken.
Jsme její poslední naděje.
Vona to není žádná polívka, když se někam nahrne smečka buldozerů a bagrů a zaječí na tebe: Vaše obec musí ustoupit těžbě uhlí. A pak sešrotuje barák, ve kterým člověk žil přes padesát let.
A proto hajnej Vokurka vyzval na souboj toho geologa.
Protože geologové jsou něco jako lakmusovej papírek, co s ním blbneme při laborkách z chemie – kde se vobjeví, tak je jasný, že jim v patách přitáhnou ty vocelový bestie.

Dojdeme na náves. Vokurka nás pošle dovnitř do hospody a sám zůstane sedět venku na schodech. Čeká tam, dokud nepřijede gazík s jeho protivníkem. Hajnej a geolog si podají ruce jako správný soupeři před regulérním soubojem. Potom vyklušou schody a bok po boku vrazí do výčepu. Hospoda přivítá geologa nenávistným zahučením.
!Budou vám vyhovovat?“ Piksla položí na stůl černej koženej kufřík. Vyndá z něj dřevěnou vykládanou krabici a otevře ji.
Geolog se nad ni nakloní. „Jo. Budou.“
Hospoda se mezitím zvedla ze židlí a teď už stojí v kruhu kolem nás. Někde jsem čet, že takhle do kruhu se shromažďujou vlci – aby hned mohli roztrhat a sežrat toho, kdo prohraje.
Přesně v takovým kruhu tady v hospodě to před osmi dny začalo.
„Na lejstra a číslíčka vám kašlu!“ štěkal dědek Vokurka, když mu inženýr Novák z geologickýho průzkumu vysvětloval, proč Hrádek i s okolím musí jít k čertu. „Ať vo osudu týhle vesnice rozhodne ten lepší z nás!“
„Tak zvolte zbraně, dědku,“ slzel inženýr smíchy a tehdy to všechno pořád ještě pokládal za vydařenou legraci.
„Nože? Mačety? Pistole?“
„Vy jste se zbláznil, ne? Umíte hrát šachy?“
„Šachy? Proč šachy?“ zježil se dědek.
„Protože vás chci porazit silou myšlenky!“
„Já jsem poctivej živnostník!“ vysmrkal se inžovi do guláše hospodskej. „Do mýho lokálu nikdo nebude tahat žádnou politiku! Zahrajte si karty a hotovo!“ Našmátral v regále za pultem balíček cinknutých karet.

„Ne. Šachy.“
„Dobře,“ zaťal zubní protézy dědek Vokurka. „Vo všem rozhodne šachová partie. Příští sobotu. Tady. A když prohraješ, tak do těch lejster napíšeš, že v mým revíru žádný uhlí není. Souhlasíš?“
Čert ví proč, ale ten inženýr tu sázku přijal. Fakt. kdybych to neslyšel na vlastní uši, nevěřil bych tomu. Z vobyčejný hospodský hádky se najednou stal hec přímo královskej...
„Budeme losovat.“
Ajnštajn hrábne do krabice pro dvě šachový figurky. Černou a bílou. Promíchá je za zády. Předpaží. Dvě sevřený pěsti. Osm kloubů, vybělených napětím.
„Tak jo.“ Geolog ukáže na pravou ruku.
„Bílá.“
Výčep zklamaně vzdychne, jako by tušil, ke komu se v dnešním souboji přikloní štěstí.
„Já nevím,“ zabručí Piksla po hodině hry a nejistě vobhlídne kamenný tváře kolem sebe, „ale jestli se ty šachy hrajou vo to, kdo má víc figurek, tak dědek asi prohrává, co?“
„Mlčící blb mudrce připomíná,“ utne ho Ajnštajn přibližně přesným citátem nějakýho klasika a dál zachmuřeně sleduje vývoj na šachovnici. Ajnštajn simuloval chřipku a tejden hustil do dědka příručky Luďka Pachmana, aby měl dědek v souboji šanci. Jo, kdyby za tou šachovnicí moh’ sedět Ajnštajn...
Ale to víš – čest je čest. Náhradníka za sebe neposlal na souboj ani Puškin.
„Sakra.“
„Buďte tam zticha, vy čtyři v těch maskáčích!“ vokřikne nás jen tak mimochodem rozjařenej geolog a ze samý spokojenosti se nadme jako holub, i když mu výmluvným gestem naznačuju, že jeho zobák příliš plácá. „A vy se neklepejte jako před mrtvicí, chlape,“ zašklebí se velkopansky na hajnýho Vokurku. „Čtrnáct dní nás votravujete. Překážíte nám v práci. Lezete krkem. Když jste chtěl souboj, tak teď hrajte!“
„Nech si svý rejpání od cesty, pacholku bídná,“ heká dědek – namouduši jako v posledním tažení – a nám dochází, že je všechno vy pytli. Že tu za pár měsíců bude povrchovej důl. A místo cintušek a zinečnatejch vos budou naším lesem brouzdat nějaký pitomý velkorypadla, na který člověk není zvyklej.
Vona ta partie – to stejně byla taková dost pochybená šance. Naivní. Protože – a to by mě moc zajímalo – co by si milej inženýrek počal v výsledkama svýho vrtání, kdyby v souboji prohrál. Ale ne. Jasně. Asi holt hraje šachy tak dobře, že si tuhle šaškárnu moh’ dovolit. Zmetek.
„A co budeš zpívat teď, holoubku?“ zakokrhá najednou hajnej Vokurka a divokým škubnutím postrčí svýho posledního pěšáka z pole b2 na b1.
To jsem zvědavej, kam s ním poleze dál, když je na konci šachovnice, ušklíbnu se v duchu. Teprve pak si všimnu, jak se Ajnštajnovi za brejlema rozzářily voči... Že prej dědek dotáhnul pincka na dámu. Zajímavý. Asi nějakej zázračnej tah nebo –
Vytrácím se na chodbu, zrovna když dědkova dáma za hurónskýho řevu celý hospody začíná prohánět bílýho krále jako hladová černá doga.
„MAT!!!“ Vokurkův skřek je víc než dobře slyšet až ven.
* * *
„Hej, bambulo,“ stopnu geologa hned, jak se vynoří z rozjásaný hospody, která vyzvedá polomrtvýho dědka Vokurku na ramena jako národního hrdinu.
„Vysvětli nám, proč někdo chvíli hraje jako Kasparov a chvíli jako kašpar,“ zaklapne za ním dveře Ajnštajn, vozbrojenej polní lopatkou, s brejlema pečlivě složenýma v pouzdře. Ajnštajn vždycky všechno přehání.

„Já?“ votočí se inža překvapeně.
„No jo – ty.“ Ze tmy vyplouvá Pikslova rozložitá postava a zarůstá mezeru mezi geologovým gázem a zdí hospody.
„Tys ani nechtěl vyhrát, co?“ Rarach stojí pod kandelábrem na vopačný straně prokvetlý rachotiny a vomotává si koženej vopasek kolem dlaně svý pravačky.
„Proč?“ Geolog nejistě couvá k autu.
„Protože jste tu žádný uhlí nehledali.“
„Jak... jak jste na to přišli?“
„Copak je gáz nedobytná pokladna?“ vysvětluju mu trpělivě.
„Ty parchante!“
„Nebuď sprostej na mýho kamaráda,“ umravní ho zezadu Pikslův šťouchanec. „A vodpověz dřív, než se rozzlobím.“
„Ale –“
„Tys chtěl jenom trochu přidusit dědka, že jo?“ zkouším to na něj s povzbudivým úsměvem, „...a lidi ve vsi... a nás...“
„...a to se nám vůbec nelíbí,“ dodá Rarach vyčítavě.
„Asi ti dáme lekci slušnýho chování,“ zašimrá ho Ajnštajn pod nosem polní lopatkou.
Inža ustoupí ještě vo krok a pak se rozchechtá. Divokým, krutým, pronikavým smíchem. Kůže v obličeji mu popraskala. Z těch prasklin se začala řinout hustá lepkavá kaše voskově žlutý barvy. Podrážkama roztržených polobotek vytryskly ven mazlavý růžový chapadla a ocelově šedý drápy. Z jasnýho půlnočního nebe sjel s dunivým prásknutím bledej, namodralej blesk a vzápětí se beztvará, mokvající zrůda i se svým gázem rozplynula v oblacích štiplavýho kouře.
„Zase von,“ uplivne si totálně vodrovnanej Ajnštajn.
Oxid siřičitej. _____

Mirek Valina
Trapsavec 1992